

[Hans Schmidt.]

teknisk kunne lamme parlamentets funktionen. Jeg gjorde opmærksom på, at det næppe var tilfældigt, at folketingets mandtall var et ulige tal, men at et ulige tal netop var valgt for at forhindre en situation med stemmelighed. Jeg føjede yderligere til, at jeg ved en sådan situations opståen ventede besked fra mine sønderjyske kollegers side.

Jeg vil dog gerne bemærke, at en sådan henvendelse har jeg ikke fået nu, da en sådan situation faktisk foreligger, og praksis viser da også, at det af flere årsager ikke er så ligetil — dem skal jeg dog ikke komme nærmere ind på.

Der er imidlertid et andet og meget væsentligt forhold, som jeg først er blevet opmærksom på i disse dage, men som er ret afgørende for min stillingtagen til de foreliggende lovforslag. Det er dette, at oppositionen ikke er homogen og derfor ikke noget alternativ, hvad regeringsdannelse angår. Det er på forhånd indlysende, og det fremgår i øvrigt af første betænkning til de foreliggende lovforslag, idet motiveringerne for at stemme imod er ganske væsensforskellige. Det har blot føjet sig sådan, at disse stemmer imod er sammenfaldende.

Dette sidste forhold har — uden at jeg i øvrigt vil drage sammenligninger — henvendt mine tanker på Weimarrepublikken, hvis kranke skæbne blev fremkaldt og i væsentlig grad bestemt af sammenfaldende modstand fra parlamentets yderfløje.

Min konklusion er da denne, at jeg ikke under nogen omstændighed vil løbe den risiko, at slesvigsk parti bliver årsag til, at lignende — om jeg så må sige — Weimarrepublikanske tilstande opstår i kongeriget Danmark.

Jeg agter derfor for — om muligt — at medvirke til at fremkalde en situation, som levner tid til at få hårdknuden løst, at stemme for lovforslagene, idet jeg dog udtrykkelig gør opmærksom på, at min stilling til selve lovforslagene indhold under andre omstændigheder meget vel kan blive

en anden. Jeg tænker her på et kompleks af forslag, nævnt såvel her i tinget som i dagspressen, til en helhedsløsning af de økonomiske problemer, som trænger sig på, forslag, som jeg ikke har fået tid til at formulere min stilling til.

For at komme enhver misforståelse i forkøbet har jeg i forbindelse med dette resultat af mine overvejelser endnu et ord at føje til. Jeg er ved studiet af dagspressen stødt på en omtale af et forlydende, som går ud på, at lovforslagene bortfaldt kunne medføre, at valg blev udskrevet, og at slesvigsk parti formentlig ikke kunne være interesseret heri. Dertil vil jeg gerne sige, at det er en misforståelse af vor situation at antage, at vi skulle være så angst for et valg, at vi af den grund ville have interesse i at stemme for lovforslagene. Det er nemlig min tro, at der er tilstrækkelig mange, som nu får øje på, at grænselandet i den kommende tid har en mission at udøve, og at hjemmetyskheden i en ny skikkelse er en uundværlig del af grænselandet. Skulle det dog vise sig at være en fejlurdering, skulle dette endnu ikke være gået op for folk, kan det kun være rigtigt at få det konstateret så betids, at det rette bestik kan tages henimod det samme mål.

Finansministeren (Hans R. Knudsen): Jeg vil gerne indlede det par bemærkninger, jeg har at gøre her ved lovforslagenes tredje behandling, med at beklage, at det trods meget ihærdige forsøg — i hvert fald fra min side — på mellem lovforslagenes anden og tredje behandling at nå frem til enighed om disse lovforslag alligevel ikke er lykkedes. Når jeg har haft troen på, at enighed kunne opnås, var det først og fremmest på baggrund af, at det, der her var foreslået af finanspolitisk stramning, lå på det absolutte minimum af, hvad regeringen og jeg fandt nødvendigt under hensyn til den økonomiske situation, vi står i. Jeg var klar over, at mulighederne for forlig faktisk blev forringet mellem første og anden behandling, men selv efter anden behandling